

Exerceix des de fa nou anys a Mataró, on continua la tasca d'en Fernando Balibrea, de qui té un record molt especial: **"Feia dos anys que treballava amb ell quan va morir. Llavors vaig haver de fer-me càrrec del despatx."** Aquesta dona, que amb només 26 anys es va convertir en regent d'un bufet jurídic, és la Núria Calpe. No es dedica únicament al despatx, sinó que també és professora de l'Escola de Pràctica Jurídica de Mataró i membre de la Comissió del Torn d'Ofici, la qual cosa amplia la seva visió de la problemàtica que pateix la seva professió.

Ens confessa el seu **"conflicte intern pel que fa a la regulació de l'accés a la professió. D'una banda, estaria en contra que aquesta regulació constituís un sistema per impedir-hi o limitar-hi l'accés lliure, perquè aquesta postura seria clarament corporativista i injusta per als futurs companys. De l'altra, hi ha el fet que a la facultat no proporcionen una bona formació pràctica. Des de la Comissió del Torn d'Ofici, m'adono que, en general, els llicenciats en dret surten de la universitat molt mal preparats en l'aspecte pràctic de la professió, ja que és molt probable que al llarg dels quatre anys de carrera no hagin trepitjat mai un jutjat. Un advocat no ha de conèixer únicament la doctrina. No pot ser que un lletrat no sàpiga com plantejar una demanda ni com redactar una denúncia."** El problema és més greu del que sembla: **"Com que la relació entre advocat i client es basa essencialment en la confiança, el mercat arraconarà el lletrat que no treballi bé."** Ella, per tant, aposta per **"ajudar a la formació del llicenciat, tal com fan les escoles de pràctica jurídica, la majoria de les quals gestiona el corresponent col·legi. De fet, per accedir al torn d'ofici la legislació estatal obliga a una certa preparació."**

De la mateixa manera que aquest tipus de centres són de creació bastant recent, la incorporació de la dona a l'advocacia és també un fenomen relativament nou: **"La presència femenina en el món de la justícia és cada cop més gran. El problema és que la nostra incorporació al món jurídic és molt recent, per això el públic encara no s'hi ha avesat. D'altra banda, cal tenir en compte que, mentre que el nombre d'advocats homes directius d'empresa és elevat, són poques les advocades que tenen el seu propi despatx."** Aquesta realitat podria explicar-se pel fet que **"hem de compaginar família i despatx. Anar a un judici pensant que quan en surtis et trobaràs la roba per estendre és un handicap inexistent en el cas de la majoria d'homes."** Tot i els sacrificis que això comporta, la Núria, casada amb en Cinto i mare de dos fills, assegura que **"no canviaria la meua vida per res."** Qui parla així és una dona per a qui **"la família és un punt de referència molt important. Només per ells seria capaç de deixar la feina. Afortunadament, fins ara he pogut desenvolupar la meua activitat sense cap tipus de condicionament."**

Tot sovint, en el cas de la nostra protagonista, la seva sensibilitat sí que esdevé un condicionant. És el cas dels condemnats a penes de privació de llibertat: **"No hem d'oblidar que a un delictu li correspon un càstig, perquè encara que el delinqüent se'n penedeixi, la seva acció perjudica una víctima, que també té els seus drets. El problema és que el sistema penitenciari actual difícilment rehabilita els infractors. És més, ingressar a una presó implica un càstig afegit: els greuges i les**

discriminacions a les quals els presos es troben sotmesos. No és el sistema el que reforma, sinó el compromís que, un cop acomplida la pena, adquireix el condemnat amb ell mateix." Reconeix que **"aquesta sensibilitat envers els clients no t'ha de condicionar, quan del que es tracta és de mantenir la sang freda, i per sobre de tot el sentit comú."** Això no vol dir que sempre s'hagi de recórrer al plet: **"L'advocat no ha de ser el mitjà per arribar a un judici, sinó que ha d'assumir un paper conciliador, sempre que sigui possible. Quan un client et planteja un cas el jutges inconscientment. La teva feina consisteix a analitzar el seu problema i buscar-hi una solució, si pot ser pràctica, millor; si ha de ser jurídica, endavant."** En aquest sentit, considera que **"els ciutadans s'han d'acostumar a visitar un advocat abans d'endegar qualsevol operació."** Una mesura molt recomanable en els temps que corren: **"Molt sovint es deixen en mans de professionals que no pertanyen al món de l'advocacia actes privats que contenen clàusules jurídiques. El públic confia que no l'enredaran, sense tenir en compte els problemes que es poden derivar d'una firma en un document. Les accions quotidianes tenen uns efectes secundaris que no tan sols poden perjudicar l'esfera patrimonial, sinó també la personal."**

Tant és així que **"quan un client ens visita, busca no únicament un assessorament tècnic, sinó també un recolzament personal. La faceta humana de l'advocat és tant o més important que l'acadèmica."** I més en el cas de la dona advocada: **"M'he trobat clientes que m'han dit que buscaven una dona perquè les assessorés, perquè d'aquesta manera els seria més fàcil obrir-se i fer-se entendre. De fet, jo he volgut que a les pàgines grogues figurí el meu nom perquè es vegi que sóc una dona."** En els casos de divorci, per exemple, les mares han de portar una càrrega pesada, **"la de criar uns fills, perquè el pare només el veuen uns quants dies la setmana. Després de la reforma de l'any 1990, el Codi civil no atribueix a les mares els fills menors de set anys, però a la pràctica quasi sempre és així, i això a vegades és injust."**

Aquestes són qüestions molt delicades, que de vegades el client d'una població de pocs habitants s'estima més consultar a un advocat barceloní, per tal de preservar l'anonimat. D'altra banda, **"hi ha la creença que els lletrats de la capital són més eficients, quan no té perquè ser així. Som igual de bons o de dolents a tot arreu. A més a més, cal tenir en compte que els advocats de localitats menors tenim un accés molt més immediat als jutjats, al registre o als notaris. Conèixer els criteris del personal dels jutjats ajuda a enfocar la defensa del client d'una manera o una altra."** De fet, considera que **"la manera de treballar de l'advocacia a Barcelona, que vaig conèixer fa uns anys, és excessivament freda i impersonal."**

Els comentaris de la nostra entrevistada demostren que és una professional que sap **"bellugar-se als jutjats"**, una habilitat que va adquirir durant la passantia, al llarg de la qual va ser **"l'ombra d'un advocat."** Tampoc no s'oblida dels seus **"companys de Mataró"**, que en els seus inicis li van brindar una gran ajuda. Assegura que no creu **"en el prestigi"**, sinó en **"la feina i la responsabilitat"**, una creença a la qual la Núria Calpe es mantindrà fidel durant molts anys.

“Quan un client et
planteja un cas, el jutges
inconscientment”

Núria Calpe - Mataró (Maresme)